

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Urszula Iwanowska (sprawozdawca),

Sędziowie SA: Anna Polak

Jolanta Hawryszko

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania P. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty rodzinnej

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 lipca 2015 r., sygn. akt VII U 784/15,

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. odstąpić od obciążenia P. P. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu zażaleniowym.

SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 30 kwietnia 2015 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że P. P. jest całkowicie niezdolny do pracy, przy czym niezdolność ta nie powstała przed 16 rokiem życia. Orzeczenie to, w którym ubezpieczony został poprawnie pouczony o terminie wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej ZUS właściwej ze względu na miejsce zamieszkania wnioskodawcy, zostało odebrane przez ubezpieczonego w dniu 30 kwietnia 2015 r. P. P. nie wniósł sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS.

Decyzją z dnia 21 maja 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpoznaniu wniosku z dnia 20 marca 2015 r., odmówił ubezpieczonemu prawa do renty rodzinnej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca wskazując, że w postępowaniu przed organem rentowym błędnie ustalono datę powstania jego niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie wskazując, że zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, od którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba

zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że w związku z tym, iż wnioskodawca mimo prawidłowego pouczenia nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, a odwołanie oparte jest na zarzucie dotyczącym tego orzeczenia, to postanowienie podlega odrzuceniu na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Jednocześnie sąd pierwszej instancji pouczył P. P., że na podstawie art. 14 ust. 2c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, może wystąpić do Zakład Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Z powyższym postanowieniem nie zgodził się P. P., który w złożonym zażaleniu wniósł o rozpoznanie sprawy o prawo do renty rodzinnej podnosząc, że zwrócił się do organu rentowego o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu. Nadto skarżący podniósł, że w młodym wieku po pobiciu zaczął chorować na schizofrenię paranoidalną, często przebywa na oddziale psychiatrycznym i nie potrafi funkcjonować bez leków.

W odpowiedzi na zażalenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wskazując, że zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie bezspornym jest, że P. P. wnosząc odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 21 maja 2015 r. kwestionował jedynie ustalenie organu rentowego, że nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy przed 16 rokiem życia. Bezsporną jest także okoliczność, że ubezpieczony, któremu orzeczenie lekarza orzecznika ZUS zostało doręczone w dniu 30 kwietnia 2015 r. wraz z pouczeniem o prawie złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, z takiego prawa nie skorzystał. Natomiast w orzeczeniu tym lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził u wnioskodawcy powstanie całkowitej niezdolności do pracy przed 16 rokiem życia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych od lat utrwalony jest pogląd, którego wyrazem jest także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2014 r., I UK 40/14 (LEX nr 1545096), zgodnie z którym na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1-5 ustawy emerytalnej. Zaś w uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1-5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.). „Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia

prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny podziela powyższe stanowisko.

Zatem Sąd Okręgowy prawidłowo wskazując na treść art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. uznał, że w niniejszej sprawie odwołanie P. P. należy odrzucić bez merytorycznego jego rozpoznania. Przy czym, Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że ubezpieczony ma prawo złożenia wniosku w organie rentowym o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu.

Natomiast akcentowane przez P. P. okoliczności dotyczące jego stanu zdrowia nie mają wpływu na analizę prawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c., zażalenie, jako nieuzasadnione, oddalił w całości (punkt I).

Jednocześnie sąd odwoławczy uznał, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek uzasadniający zastosowanie wobec P. P. zasady określonej w art. 102 k.p.c. i odstąpienie od obciążenia go kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu zażaleniowym. Zatem Sąd Apelacyjny uwzględnił okoliczność, że ubezpieczony legitymuje się dwoma orzeczeniami lekarza orzecznika ZUS – w jednym uznano, że jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy, a niezdolność ta powstała przed 16 rokiem życia, w drugim – ustalono, że niezdolność ta nie powstała przed 16 rokiem życia. Dlatego skarżący może czuć się zdezorientowany w sprawie i normalnym następstwem tego jest, że szuka pomocy zgodnie z pouczeniami zawartymi w doręczonych pismach. Nie powinno to jednak – w ocenie sądu odwoławczego – skutkować obciążaniem go dodatkowymi kosztami. Dlatego orzeczono jak w punkcie II.

SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko